

När Jesus föds till vår värld, föds han i fattigdom och utsatthet i ett stall i Betlehem. Gud blir människa i all ödmjukhet för att lära känna all den nöd och alla de svårigheter som en stor del av mänskligheten får bära. Jesus föds som ett fattigt barn som man inte vill ta emot och får nöja sig med djurens smutsiga matho som sin vagga. När Jesus framträder första gången offentligt kommer han med ett glädjebud för de fattiga. Det är i första hand dem han vänder sig till. Det är bland dem han har vuxit upp och de har alltid första platsen i hans hjärta och i hans förkunnelse. Men Gud vill i sin barmhärtighet frälsa alla människor, fattiga och rika, gamla och unga, onda och goda. Varje människa är skapad till Guds avbild och är också inbjuden att ta emot hans barmhärtighet och frälsande nåd. Alla är kallade. Alla har möjligheten att omvända sig och bli Guds älskade barn. Alla som vill öppna sig och ta emot Jesus kan bli hans lärjungar. Det ser vi gång på gång i evangeliet, där allt slags människor öppnar sig och vill börja ett nytt liv, när de har mött Jesus och låtit honom förändra deras liv.

Vid Jesu födelse i Betlehem var det bara den tidens mest föraktade, herdarna, som kom för att hylla det nyfödda barnet. Idag när vi firar Epifania, Herrens Uppenbarelse, ser vi att det är några av dåtidens mest betydande personer som kommer för att hylla barnet. Ibland har de kallats heliga tre konungar eller de tre vise männen, i dagens evangelium kallas de för österländska stjärntydare. Hursomhelst, det är viktiga och betydelsefulla personer som kommer till Betlehem för att hylla ”judarnas nyfödde kung” (Matt 2:2). Det är de första hedningar som vill hylla och tillbe Jesus. Redan här ser vi att Jesus är den universelle Frälsaren, som vill samla judar och hedningar till ett. Redan här anar vi konturerna av den universella, katolska Kyrkan, där människor av alla raser, nationer, språk och sociala bakgrunder gemensamt faller ner och tillber Jesus Kristus som sin Herre och Gud. Det är detta som också Paulus gläder sig över: ”Tack vare Kristus Jesus är hedningarna genom evangeliet arvingar som vi, tillhör samma kropp som vi och har del i löftet som vi” (Ef 3:6).

Dagens evangelium visar oss en annan aspekt av frälsningens budskap. Det finns alltid de som vill bekämpa Jesus, ja, döda honom. När Gud träder in i världen finns det alltid motstånd, fientlighet. Därför får det aldrig förvåna oss att det finns många som öppet eller mer i det fördolda motsätter sig den kristna tron, Kyrkan, ja, Jesus själv. Ingen kan stå helt neutral inför en Gud som väljer att bli människa och vill visa oss vägen till frälsning. Man måste antingen säga ja eller nej. Därför är det så viktigt att vi verkligen av hela vårt hjärta tar emot Jesus och låter honom vara det han är: vår och hela världens Frälsare.

Gång på gång får vi tillsammans både med herdarna och de vise männen falla ner vid krubban och hylla Jesusbarnet. Som varje litet barn längtar han efter kärlek, efter att bli älskad och mottagen. Vem kan säga nej till ett litet spädbarn? Vem kan sluta sitt hjärta i hårdhet och likgiltighet? Jo, tyvärr är det faktiskt många som kan göra det. Men varje jul på nytt får vi möjlighet att förnya vår kärlek till den Gud som blev ett litet barn i Betlehem. Påven Franciskus har nyligen pekat på hur viktigt det är med en julkrubba. På ett enkelt och lättfattligt sätt talar den om inkarnationens verklighet. Gud kommer oss så nära det bara går genom att sända sin enfödde Son till oss som ett fattigt litet barn, som väntar på oss i ett stall omgivet av djuren, som ger det sin värme eftersom människorna inte vill släppa in det i sina ombonade hem. Därför blir krubban ett profetiskt tecken, både på Guds oändliga ödmjukhet och på hans vädjan att vi skall ta emot honom själv och varje fattigt och utsatt litet barn som föds till denna kalla och ogästvänliga värld.

”Stå upp, var ljus, ty ditt ljus kommer, och Herrens härlighet går upp över dig” (Jes 60:1). Profeten Jesajas ord sammanfattar hela mänsklighetens längtan efter en ljusets värld, där Guds härlighet har gått upp över oss och leder oss in i gemenskapen med honom. I Jesus blir detta verklighet. Han är världens Ljus, som vill hjälpa oss att leva i fred, försoning och rättfärdighet. Han är uppenbarelsen av den gudomliga Härlighet, som vi en gång hoppas nå fram till i evigheten. Redan nu lyser denna Härlighet i det fördolda, i skymundan. Gud vill inte blända oss med sin överjordiska härlighet, därför föds han i ringhet och förakt. Därför fortsätter han att visa sin härlighet bortom all jordisk makt och härlighet. I sin roman ”The Power and the Glory” beskriver Graham Greene förföljelsen i Mexico och hur Guds makt och härlighet strålar fram i det fördolda bland de fattigaste av de fattiga, som höll fast vid sin tro trots dödshot och förföljelse. Det är likadant idag, när kristna förföljs eller avvisas till länder där de riskerar döden.

Idag får vi glädja oss över att Jesusbarnet får den hyllning och tillbedjan som tillkommer honom av dessa vise män från Österlandet. Också vi i det sekulariserade Västerlandet vill idag ge detta barn vår hyllning och visa vår tacksamhet. Hur kan vi tacka den Gud som gör sig liten, ödmjuk och fattig och offerar sin enfödde Son för vår skull? Vad kan vi ge Jesusbarnet? Jag frågade en gång några barn: vad vill ni ge Jesusbarnet i julklapp? Ett barn svarade med barnens speciella vishet: mitt hjärta. Det är det enda Gud vill ha av oss. Så idag vill också vi ge honom vårt hjärta, överlåta oss helt till honom som har gett sig själv helt till oss. Guld, rökelse och myrra har vi inte, men vi har något som är oändligt mycket värdefullare, ett hjärta som är i stånd att ge Gud all den kärlek och tillgivenhet som han förtjänar. Så låt oss hasta till krubban och bära fram denna gåva till Barnet, vår Herre och Gud, som lever och råder i all evighet.

